

Πάνιον — Αριθμός Ένα

Κεφάλαιο Ένδεκα

Jeff Pippenger

2025-02-25

Επί κάποιο χρονικό διάστημα, έχουμε επικεντρώσει την προσοχή μας στην κεκρυμμένη ιστορία του Δανιήλ 11:40, και κατά τις τελευταίες εβδομάδες, ο Κύριος έχει στρέψει την εξέτασή μας στο εδάφιο 27:

Και ἡ καρδία ἀμφοτέρων τούτων τῶν βασιλέων θέλει εἶναι εἰς τὸ ποιεῖν κακόν, καὶ θέλουσι λαλήσαι ψεῦδη ἐπὶ μιᾶς τραπέζης· ἀλλ’ οὐ θέλει εὐδοωθῆ· διότι ἔτι τὸ τέλος θέλει εἶναι εἰς τὸν καιρὸν τὸν διορισμένον. Δανιήλ 11:27.

Αρχικώς, ἤμουν ἀβέβαιος ὡς πρὸς τις λεπτομέρειες—πότε, πού και ποιοι ἐκάθηντο σε ἐκείνη τὴν τράπεζα, λαλοῦντες ψεῦδη ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον—ἀλλὰ τα ἐρωτήματα αὐτὰ ἐξετάζονται πλέον ἐκ νέου. Κατὰ τὴ διάρκεια τῶν τελευταίων λίγων Σαββάτων, διέπραξα ὀρισμένα σφάλματα καθὼς ἐργαζόμουν ἐπάνω σε αὐτὲς τὶς γραμμές. Πλὴν ὁμως, διὰ μέσου αὐτοῦ πού πιστεύω ὅτι ὑπῆρξε προνοιακὴ καθοδήγηση, οἱ συμμαχίες πού παριστῶνται στα ἐδάφια 13–15, συμβολιζόμενες ἀπὸ τὴν Καισάρεια Φιλίππου, ἀρχισαν νὰ ἐκτυλίσσονται. Μολονότι ὀρισμένα στοιχεῖα ἐξακολουθοῦν νὰ ἀπαιτοῦν περαιτέρω διευκρίνιση, πιστεύω ὅτι ὁ Κύριος ἤρε τὴν χεῖρα Του ἀπὸ τα ἐδάφια αὐτὰ, ὥστε νὰ ἀποκαλύψει τὸ νόημά τους.

Αὐτὴ ἡ κατανόηση ἀποκρυσταλλώθηκε ἀμέσως μετὰ τὴ συνάντηση τοῦ Zoom τοῦ περασμένου Σαββάτου. Μία ἐβδομάδα νωρίτερα, εἶχα ἐντυπωσιαστεῖ ἀπὸ τὴν περίτεχνη ἀλληλεπίδραση τῶν ιστοριῶν στα ἐδάφια 10–15. Ἐγραψα καὶ ἔστειλα ἕνα γραπτὸ μήνυμα σε λίγα πρόσωπα, ἐκθέτοντας τὶς σκέψεις μου, καὶ ζήτησα νὰ τὶς μοιραστῶ τὸ βράδυ τῆς Παρασκευῆς. Προσπαθοῦσα νὰ ὀργανώσω τα ζητήματα πού περιέχονται σε ἐκεῖνα τα ἐδάφια, πεπεισμένος ὅτι ὑπῆρχε κάτι βαθύτατα σημαντικό. Ὑπάρχει πράγματι, ἀλλὰ δὲν ἦταν ἐκεῖνο πού ἀρχικὰ εἶχα προτείνει. Παρὰ τὶς ἀστοχίες μου κατὰ τὴν τελευταία μιάμιση ἐβδομάδα, καθὼς πάλευα με αὐτὸ τὸ χωρίο, ἀναγνωρίζω μιὰ γνώριμη πρόνοια. Ὁ Κύριος ἀφαιροῦσε τὶς σφραγίδες ἀπὸ μιὰ ἰδιαίτερη, ζωτικὴ ἀλήθεια. Ὄταν τὸ ἀνθρώπινο στοιχεῖο ἐκτεθεῖ πλήρως καὶ παραμεριστεῖ, ἡ ἀλήθεια—ἀνοιγμένη ἀπὸ τὸν Λέοντα ἐκ τῆς φυλῆς τοῦ Ἰούδα—ἀποδεικνύεται ἀκόμη βαθύτερη ἀπ’ ὅσο εἶχα ἀντιληφθεῖ.

Εδάφια Πέντε ἕως Ἐννέα

Ὁ Πούτιν, ὡς ὁ βασιλεὺς τοῦ νότου, ἀντανακλά τὸν Πτολεμαῖο, ὁ ὁποῖος θὰ θριαμβεύσει στὸν πόλεμο τῆς Οὐκρανίας, ἐκπληρώνοντας τὸ ἐδάφιο 11. Ἱστορικά, ἡ νίκη τοῦ Πτολεμαίου Δ΄ Φιλοπάτορος στὴ Μάχη τῆς Ραφίας ἐκπλήρωσε αὐτὸ τὸ ἐδάφιο, προεικονίζοντας τὴν ἐπικείμενη ἐπιτυχία τοῦ Πούτιν. Τα ἐδάφια 5–9 σκιαγραφοῦν μιὰ ἱστορία πού προσιωνίζεται, με σχολαστικὴ λεπτομέρεια, τὴν 1.260ετὴ κυριαρχία τοῦ παπισμοῦ (538–1798). Οἱ λεπτομέρειες αὐτὲς ἔχουν ἐξεταστεῖ ἐπανειλημμένως στὸ παρελθόν· γι’ αὐτὸ, ἐδῶ θὰ ἐπισημάνω ἕνα προφητικὸ ὀρόσημο πού ἐκπληρώθηκε στα ἐδάφια 5–9 καὶ ἀντηχεῖ στὴν περίοδο ἀπὸ τὸ 538 ἕως τὸ 1798.

Αυτή η περίοδος άρχισε με μια συνθήκη μεταξύ του νοτίου Πτολεμαϊκού βασιλείου και του βορείου Σελευκιδικού βασιλείου, η οποία επισφραγίστηκε όταν ο νότιος βασιλιάς έδωσε την κόρη του σε γάμο στον βόρειο βασιλιά. Αυτή η ένωση εγκαίνιασε μια επταετή περίοδο, η οποία έληξε όταν ο νότιος βασιλιάς εισέβαλε στον βορρά, αιχμαλώτισε τον βόρειο βασιλιά και τον μετέφερε στην Αίγυπτο, όπου ο αιχμάλωτος βασιλιάς πέθανε αργότερα ύστερα από πτώση από άλογο.

Μια Παραβιασμένη Συνθήκη

Η εισβολή προήλθε από την παραβίαση μιας συνθήκης. Αφού άρχισε η επταετής περίοδος, ο βασιλιάς του βορρά παραμέρισε την πρώτη του σύζυγο, για να νυμφευθεί τη νότια πριγκίπισσα και να κατοχυρώσει τη συνθήκη. Αργότερα, απομάκρυνε τη νότια σύζυγο και επανέφερε την αρχική του βασίλισσα. Αυτό ώθησε την πρώτη βασίλισσα να θανατώσει τη νότια βασίλισσα και τη συνοδεία της, εξοργίζοντας την οικογένεια της νότιας βασίλισσας στην Αίγυπτο.

Με προφητική διάκριση, τα επτά έτη μπορούν να θεωρηθούν ως δύο περίοδοι των τριάμισι ετών, όπως καταδεικνύεται από τα τριάμισι έτη πριν και μετά τον σταυρό, τα οποία από κοινού αντιπροσώπευσαν την εβδομάδα κατά την οποία ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη. Το τριάμισι αναγνωρίζεται επίσης στην κατάρα των επτά καιρών που εκτελέστηκε επί του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ από το 723 π.Χ. έως το 1798. Αυτοί οι επτά καιροί διαιρούνται σε δύο περιόδους χιλίων διακοσίων εξήντα, με το 538 ως μέσο σημείο. Αυτές οι απεικονίσεις του επτά ως διαιρουμένου σε δύο περιόδους των τριάμισι δεν είναι τυχαίες· είναι σκόπιμες.

Στη διαίρεση της εβδομάδας ο Χριστός επικύρωσε τη διαθήκη· ο σταυρός αντιπροσωπεύει το κέντρο, και με τούτο προσδιορίζει τον Χριστό να παρουσιάζει αυτοπροσώπως το μήνυμα επί τριάμισι έτη, και κατόπιν τους μαθητές Του να παρουσιάζουν το μήνυμα για την ίδια περίοδο. Στις επτά καιρούς εναντίον του βόρειου βασιλείου, το 538 διαιρεί την ιστορία σε μία περίοδο κατά την οποία ο παγανισμός καταπατούσε το αγιαστήριο και το στράτευμα, ακολουθούμενη από τον παπισμό που καταπατούσε το αγιαστήριο και το στράτευμα για την ίδια περίοδο. Στον προφητικό συμβολισμό το «επτά» παριστάνεται με το τριάμισι, το οποίο με τη σειρά του παριστάνεται με σαράντα δύο μήνες, τριεσήμισι ημέρες ή έτη, χίλια διακόσια εξήντα, είκοσι πέντε είκοσι και καιρό, καιρούς και ήμισυ καιρού. Στο συγκεκριμένο συμφραζόμενο, όλα αυτά τα μεγέθη είναι εναλλάξιμα.

Η συνθήκη που συνήφθη μεταξύ του Πτολεμαϊκού Βασιλείου, το οποίο κυβερνιόταν από τους απογόνους του Πτολεμαίου Α' (ενός στρατηγού του Μεγάλου Αλεξάνδρου), οι οποίοι εξουσίαζαν την Αίγυπτο, και της Σελευκιδικής Αυτοκρατορίας, η οποία κυβερνιόταν από τους απογόνους του Σελεύκου Α' (ενός άλλου στρατηγού του Αλεξάνδρου), οι οποίοι εξουσίαζαν μεγάλο μέρος της Μέσης Ανατολής, περιλαμβανομένης της Συρίας, έθεσε τέλος στον Δεύτερο Συριακό Πόλεμο το 253 π.Χ. Ο πόλεμος είχε αρχίσει επτά έτη ωρίτερα, το 260 π.Χ. Επτά έτη μετά την επικύρωση της συνθήκης, αυτή παραβιάστηκε, το 246 π.Χ. Δεκατέσσερα έτη, διηρημένα σε δύο περιόδους των επτά ετών. Το πρώτο ήμισυ είναι πόλεμος και το δεύτερο ήμισυ είναι ειρήνη. Τα δεκατέσσερα έτη αρχίζουν με τον δεύτερο Συριακό Πόλεμο και τελειώνουν με τον τρίτο Συριακό Πόλεμο. Αυτό το είδος συμμετρίας στην ιστορία ενισχύεται όταν αναγνωρίσει κανείς ότι η ιστορία αυτή παριστάνεται στα εδάφια πέντε έως εννέα του ενδεκάτου κεφαλαίου. Η συνθήκη και η παραβίασή

της αποτελούν το επίκεντρο των εδαφίων και της ιστορίας που τα εκπλήρωσε.

Αυτό εναρμονίζεται με την παπική κυριαρχία από το 538 έως το 1798. Πλησίον του τέλους εκείνης της εποχής, ο Ναπολέων Βοναπάρτης συνήψε συνθήκη με το Βατικανό. Επικαλούμενος την παραβίαση εκ μέρους του Βατικανού της Συνθήκης του Τολεντίνο του 1797, ο Ναπολέων έστειλε το 1798 τον στρατηγό Μπερτιέ για να αιχμαλωτίσει τον πάπα. Ο πάπας πέθανε στη Γαλλία το 1799. Αυτή η περίοδος των 1.260 ετών εκτίθεται λεπτομερώς στα εδάφια 31–39.

Η ιστορία των εδαφίων 5–9 παραλληλίζεται με εκείνη των εδαφίων 31–39, παρέχοντας δύο μάρτυρες εντός του Δανιήλ 11. Και οι δύο γραμμές μοιράζονται ταυτόσημα προφητικά ορόσημα, αποκαλύπτοντας τη δυναμική μεταξύ των βασιλέων του νότου και του βορρά. Κάθε περίοδος συμβολίζεται από τριάμισι έτη, καταλήγοντας στην επικράτηση του βασιλέως του νότου, στη σύλληψη του βασιλέως του βορρά και στη μεταφορά του στη νότια χώρα, όπου αμφότεροι οι βασιλείς του βορρά πεθαίνουν. Και στις δύο περιπτώσεις, όπως δηλώνει το κείμενο, ο βασιλεύς του νότου επιστρέφει με λάφυρα:

Και θά μεταφέρει αιχμαλώτους εις Αίγυπτον και τούς θεούς αὐτῶν, μετὰ τῶν ἀρχόντων αὐτῶν, και μετὰ τῶν πολυτίμων σκευῶν αὐτῶν ἀργύρου και χρυσοῦ· και αὐτὸς θά διαρκέσῃ περισσότερα ἔτη παρὰ ὁ βασιλεὺς τοῦ βορρᾶ. Δανιήλ 11:8.

Για τον Πτολεμαίο, αυτός ήταν θησαυρός που είχε προηγουμένως λεηλατηθεί από τον βασιλιά του βορρά· για τον Ναπολέοντα, ήταν τα πλούτη του Βατικανού, τα οποία αρπάχθηκαν και μεταφέρθηκαν στη Γαλλία. Αυτές οι δύο γραμμές μαρτυρίας υποδεικνύουν ότι ο θάνατος του βασιλιά του βορρά συμβολίζεται με πτώση από ίππο. Στην Αποκάλυψη 17, η γυναίκα που ιππεύει το θηρίο αντιπροσωπεύει τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία:

Και με ἔφερε ἐν πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον· και εἶδα γυναῖκα καθήμενη ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ και κέρατα δέκα. Ἀποκάλυψις 17:3.

Το θηρίο επάνω στο οποίο κάθεται είναι τα Ηνωμένα Έθνη. Η Αποκάλυψη 17 περιγράφει την αποκατάστασή της στην εξουσία μετά το θανατηφόρο πλήγμα του 1798. Ως η όγδοη βασιλεία, επαναλαμβάνει τη βασιλεία της, συμβολιζόμενη με το ότι κάθεται επάνω στο θηρίο:

Και ἡ γυνὴ ἦν εἶδες εἶναι ἡ μεγάλη πόλις, ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς. Ἀποκάλυψις 17:18.

Η θανατηφόρα πληγή του 1798 προεικονίσθηκε στα εδάφια 5–9, όταν ο βασιλεύς του βορρά έπεσε από ίππο και απέθανε. Αυτές οι δύο γραμμές στο Δανιήλ 11 πορεύονται παραλλήλως προς τα εδάφια 41–45. Ο νόμος της Κυριακής στις ΗΠΑ, ο οποίος επισημαίνεται στο εδάφιο 41, σηματοδοτεί την έναρξη της τελικής εφόδου του παπισμού επάνω στο θηρίο—μια περίοδος η οποία αντανakλάται σε αυτές τις δύο γραμμές. Όταν η Έλλεν Ουάιτ σημειώνει ότι «μεγάλο μέρος της ιστορίας» που εκπληρώθηκε στο Δανιήλ 11 «θα επαναληφθεί», τα εδάφια 5–9 και 31–39 αντιστοιχούν προς τα εδάφια 41–45.

Μόνον ο Τεσσαρακοστός Στίχος

Από το εδάφιο 31 έως το 45, μόνο το εδάφιο 40 βρίσκεται εκτός της προφητικής περιόδου των τρεισήμισι ημερών. Αντιπροσωπεύει μια μοναδική ιστορία μέσα στο τελικό τρίτο των 45 εδαφίων του Δανιήλ. Στο εδάφιο 16, η ιστορία της ειδωλολατρικής Αυτοκρατορικής Ρώμης εκτυλίσσεται μέσω τεσσάρων ηγεμόνων—του Πομπηίου, του Ιουλίου Καίσαρος, του Αυγούστου Καίσαρος και του Τιβερίου Καίσαρος. Η νίκη του Αυγούστου στη Μάχη του Ακτίου το 31 π.Χ. εγκαινίασε την 360ετή κυριαρχία της Αυτοκρατορικής Ρώμης, εκπληρώνοντας τον «καιρό» του εδαφίου 24:

Και θέλει εισέλθει ειρηνικώς ακόμη και εις τα παχυλότατα μέρη της επαρχίας· και θέλει πράξει ό,τι δεν έπραξαν οι πατέρες αυτού, ουδέ οι πατέρες των πατέρων αυτού· θέλει διασκορπίσει μεταξύ αυτών λάφυρα και λείαν και πλούτη· μάλιστα, θέλει επινοήσει τας βουλάς αυτού εναντίον των οχυρωμάτων, έως καιρόν. Δανιήλ 11:24.

Μετά το Άκτιον, η Ρώμη κατέστησε την Αίγυπτο επαρχία το 30 π.Χ. Τριακόσια εξήντα χρόνια αργότερα, το 330, ο Κωνσταντίνος μετέφερε την πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας από τη Ρώμη στην Κωνσταντινούπολη. Αυτός ο «καιρός» αντιστοιχεί προφητικώς προς τα 1.260 έτη της παπικής κυριαρχίας και προς τα 7 έτη των εδαφίων 5–9.

Από το εδάφιο 16, η ειδωλολατρική Αυτοκρατορική Ρώμη κυριαρχεί έως το εδάφιο 30, περιλαμβάνοντας τη συμμαχία των Μακκαβαίων με τη Ρώμη και τη γενεαλογική γραμμή του Χριστού. Ωστόσο, τα εδάφια 16–30 αντιστοιχούν στα εδάφια 31–39 και 41–45. Έτσι, στα τελευταία 30 εδάφια του Δανιήλ 11, αναδύεται μια συνεπής προφητική γραμμή—εκτός από το εδάφιο 40, όπου ο «καιρός του τέλους» σηματοδοτείται στα 1798 και 1989.

Με μικρές εξαιρέσεις στα εδάφια 2 και 3—όπου ο τελευταίος από οκτώ προέδρους μεταβαίνει στο να ελέγχει τους δέκα βασιλείς των Ηνωμένων Εθνών—τα δύο πρώτα εδάφια αντιστοιχούν στο εδάφιο 40, αντιπροσωπεύοντας τον νόμο της Κυριακής και τη μετάβαση από το έκτο στο έβδομο και όγδοο βασίλειο. Τα εδάφια 3 και 4 αντιστοιχούν στο εδάφιο 45 και στο Δανιήλ 12:1, απεικονίζοντας την άνοδο και την πτώση του ελληνικού βασιλείου, παραλληλιζόμενα με την εγκαθίδρυση και την κατάλυση του παπισμού στα εδάφια 41 έως Δανιήλ 12:1. Τόσο η γυναίκα όσο και το θηρίο επάνω στο οποίο ιππεύει καταλήγουν χωρίς βοήθεια, παισιώνοντας την αρχή και το τέλος του Δανιήλ 11 έξω από την ιστορία του εδαφίου 40. Ο Μέγας Αλέξανδρος συμβολίζει τα Ηνωμένα Έθνη, πορνεύοντας με την πόρνη της Τύρου (τον βασιλέα του βορρά από το εδάφιο 41 και εξής), οι οποίοι είναι αμφοτέροι και το θηρίο και ο δράκων.

Εδάφια Εννέα και Δέκα

Τα εδάφια 5–9 ολοκληρώνονται κατά τον καιρό του τέλους, το 1798, ενώ το εδάφιο 10 προσδιορίζει το 1989. Έτσι, το διάστημα μεταξύ των εδαφίων 9 και 10 —από το 1798 έως το 1989— αντιπροσωπεύει το αποκεκαλυμμένο μέρος του εδαφίου 40, εγκαινιάζοντας την κεκρυμμένη ιστορία του. Προς διευκρίνιση: σχεδόν κάθε εδάφιο στο Δανιήλ 11 αντανακλά την κυριαρχία του παπισμού από το 538 έως το 1798. Το εδάφιο 40 καλύπτει την περίοδο από το 1798 έως τον νόμο της Κυριακής στις ΗΠΑ. Τα εδάφια 6–9 προτυπώνουν την παπική εποχή, ενώ το εδάφιο 10 προοιωνίζεται την κατάρρευση της ΕΣΣΔ το 1989. Επομένως, τα εδάφια 11–15 εκτείνονται από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής, όπως αυτός παριστάνεται στα εδάφια 16, 31 και 41.

Το εδάφιο 40 διαιρείται σε δύο μέρη. Το πρώτο, από το 1798 έως το 1989, αρχίζει και τελειώνει με έναν «καιρό του τέλους». Το δεύτερο ήμισυ αρχίζει το 1989, εκεί όπου καταλήγει το πρώτο ήμισυ. Τα εδάφια 1 και 2 προσδιορίζουν μια διαδοχή προέδρων που αρχίζει το 1989, ευθυγραμμισμένη με το δεύτερο μέρος του εδαφίου 40. Το εδάφιο 11 σηματοδοτεί την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία το 2014, ενώ το εδάφιο 12 υπογραμμίζει τις συνέπειες που ο νικηφόρος βασιλιάς του νότου επιφέρει επάνω στον εαυτό του. Το εδάφιο 13 πλησιάζει στην εκπλήρωσή του, αλλά εδώ σημειώνουμε ότι το εδάφιο 11 εμπίπτει στο δεύτερο μέρος του εδαφίου 40—μετά το 1989, αλλά πριν από τον νόμο της Κυριακής (εδάφιο 41).

Τα εδάφια 13–15 παραπέμπουν στη Μάχη του Πανείου το 200 π.Χ., το έτος κατά το οποίο η ειδωλολατρική Ρώμη άρχισε να ασκεί επιρροή επί των ανθρωπίνων πραγμάτων, σε συνάφεια με εκείνη τη μάχη. Εφόσον αυτή συνέβη πολύ πριν από την είσοδο του Πομπηίου στην Ιερουσαλήμ στο εδάφιο 16, παρέχει ιστορική απόδειξη που ταυτοποιεί το εδάφιο 41 ως τον νόμο της Κυριακής στις ΗΠΑ.

Κάθε προφητική γραμμή και η ιστορική της εκπλήρωση στο Δανιήλ 11 βρίσκεται είτε μέσα στην ιστορία του εδαφίου 40 (1798 έως τον νόμο της Κυριακής) είτε από το εδάφιο 41 έως το Δανιήλ 12:1. Από τα 45 εδάφια, τα εδάφια 1, 2, 7–15 και 40—συνολικώς δώδεκα—εφαρμόζονται στο χρονοδιάγραμμα του εδαφίου 40, όταν τοποθετούνται γραμμή επί γραμμής. Το εδάφιο 40 διαιρείται σε δύο τμήματα στο 1989. Τα εδάφια 1, 2 και 10–15 αντιστοιχούν στο δεύτερο ήμισυ του. Τα εδάφια 1 και 2 ανιχνεύουν τη γραμμή των προέδρων στην ιστορία του θηρίου της γης, ενώ τα εδάφια 10–15 απεικονίζουν τρεις πολέμους δι' αντιπροσώπων, ενορχηστρωμένους από τον βασιλέα του βορρά (την παπική εξουσία), από το 1989 έως τον νόμο της Κυριακής. Οι τρεις πόλεμοι δι' αντιπροσώπων αρχίζουν με τις Ηνωμένες Πολιτείες, οι οποίες προσδιορίζονται στο εδάφιο 40 ως «άρματα, πλοία και ιππείς».

Θα συνεχίσουμε στο επόμενο άρθρο.